

vanje. Pokojni Joško udeležil se je leta 1866 vojske na Češkem in je bil z vojno medaljo odlikovan Bil je tudi član veteranskih društev v Mariboru in Ptuju. Pogreb se je vršil 15. t. m. ob 2. uri na mestno pokopališče. Lahka mu bodi zemljica po dr. polju. Dragi mi „Štajerc“!

Sentjanž na Dr. polju. Dragi mi „Štajerc“! Od zadnjega misijona, ki se je vršil pretečeni teden pri nas, te še bolj čislam kakor dosedaj, ker sem videl, da si ti stokrat boljši kot tukaj bivši misijonarji. Ti ne poznaš sovraštva in hujskarije kakor ti gospodeki. Ali se godijo čudeži, ali pa je zaslepljenost teh farjev že tako velika, da ne vejo več ali so duševni pastirji ali pa obrekovalci in častikralci. Ubogo ljudstvo, ki moraš tako duševno hrano prebaviti, katero se ti je tukaj ponujalo. Ta hrana je bila pravo napeljevanje punta proti omiki in postavi. Mi „Štajercijanci“ že vemo kaj imamo od obiskov takih gospodov držati. To ni bil misijon ali privedenje zgubljenih ovčic k Bogu, to je bilo metanje peska ljudem v oči, to je bil glas iz farovža. Ali res mislijo ti gospodje v črni halji, da smo mi na Ptujskem polju sami butlni, da so gospodje na Ptuj gg. Ornig, Strasschill in Leposcha, katere ste vi v spovednici po imenu šnopsarje in sebičneže imenovali, tudi tako duševno spačeni ljudje, kakor oni? „Štajercijance“ ste imenovali hinavce, ki le navidezno hodijo k spovedi in sv. mašam. No, če nas vi smatrate v javnosti za take, to nas ne boli, mi že vemo kaj imamo storiti, z našim gospodom Bogom se bomo že brez takih brezvestnih hujškačev spravili. Hvala Bogu nahajajo se še dobri dušni pastirji, katere pa vi črtite kakor pes mačko. Vi javkate in trdite da vera peša, da se duhovščina zaničuje. Ja za šmenta, kdo je temu kriv? Ne vi sami? Oznanujte božjo besedo, razlagajte sv. evangelij, a ne uganjajte na prižnici in v spovednici politike, ter ne kradite poštemim ljudem ugled. Ta teden, ki ste vi tukaj bili, ni bil teden sv. misijona, teden pobožnosti, teden sprave grešnikov z Bogom, teden miru in krščanske ljubezni, to je bil teden farške hujskarije, teden izzivanja ljudstva, teden politike, teden častikraja, teden klerikalcev. To vam tonzurani gospodje na vaš odhod. Ako se zopet znajde kak norec, ki meče denar proč in vas vabi zopet semkaj, potem pa le zopet čez „Štajerca“; a našli boste pa tudi, da smo postali še bolj „Štajercijanci“ kakor smo bili do sedaj in da smo si pridobili z vašo pripomočjo še več somišljenikov, da smo postali trdni in da se ne bomo grenili ali dobimo vašo odvezo ali ne. Duša krščanska zdaj se potrdi. Prišli k nam trije sveti so ljudi. Pridigali bojo in spovedovali. Grešnikom sveto odvezo dali. Lepo krščansko vabilo to blo. A pa po želji ljudstva ni šlo. Kar so na kancelnu pridigovali. Vsikdar prej v farovžu skup so skovali.

Sentjanž na Dr. polju. Dragi „Štajerc“! Zadnjo soboto, ko je dospela naša pošta, sem držal sapo nazaj in nemirno pričakoval, ali zagledam znano tvoje obličje ali ne. Moj nemir je bil zastoj. Z veseljem sem te zagledal, kako si šegavo lukal na me izmed drugih listin. Vprašal ne bodeš kaj pa to pomeni? Le počakaj, hitro Ti povem. Tukaj smo imeli zadnji teden misijon. V nedeljo, ponedeljek, torek, sredo itd. so misijonarji tako po tebi udrihali, se čez tebe od jeze tako penili, da sem mislil da bo soden dan. Ljubček moj, nisi te dni nič imel „šnakrl“? Pri moj duha, močne kosti pa imaš, kajti drugače bi moral biti — hin. Slušaj pa tudi kako lepe priimke so Ti dajali ti kapunski britofi. Ti si šnopsar, smrduh, krivoverec, umazana čunja, brezverec, glas hudega duha, zapeljivec, pohujšivec, etc. etc. Kaj ne, lepe besede iz ust omikanega, maziljenega misijonarja. Misijonar Krivec je rekel, da ga je sram, da je na Ptuj, oziroma v bližini Ptuja, kjer „Štajerc“ izhaja, rojen. Stoj! Jaz pa rečem da naj bo Ptujčane sram, da je ta misijonarček njih rojak. Če mu ni zdajšen rojstni kraj svet in po volji, zakaj se pa ni v hudi ljukni rodil. Taj itak spada. Napadlo pa se je tudi osebno g. Ornig, Strasschill Maks in prebivalce Ptuja, ki ne trobijo v klerikalni rog. To so lepe lastnosti katoliškega duhovnika. Fej takim označajem svete vere.

Sentjanž na Dr. polju. V ponedeljek 13. marca 1911 smo pokopali 106 let staro ledično M. Škofič. Rajna je bila do zadnjega časa zdrava na duhu in telesu. Bodi ji zemljica lahka!

Iz Polenšaka. Dne 26. decembra p. l., ko, je zagledal. Podplatnik par žensk v zakristiji je zakričal: babe marš ta vun! So šle in še do danes nobena v cerkev ne gre! Kaj pa je z sedežem v cerkvi, za katerega je dala ena žena 40 K pokojnemu župniku; ker pa je ta že bil pozabljen, je tega ni vknjžil; sedaj še bi morala dati 40 K. Ali Podplatnik, Cvetko in Šamprl sicer trdijo, da je bilo cerkvenega denarja več, kakor je račun znašal; ali Cvetko in Podplatnik sta sklenila sedež prodati. Zakaj vera peša??? Kaj pa vas je, g. Podplatnik, zmešalo, da ste dvakrat vzeli moštranco namesto keliha? mogoče politika, ker ste ravno tisti dan udrihali po slabih časnikihi! Kaj pa je z farovžom? V cerkveni odbor so izvoljeni sami neiskusni; sedaj je Podplatnik napravil načrt za novi farovž in gospodarsko poslopje za 60.000 K. Šole še nismo plačali in sedaj tako breme; kaj le mislite vi neiskusni, kateri prodate celo faro za glaž vina, s katerim vam Podplatnik postreže; če boste stavili bote sami plačali; mi „faloti“, „lumpi“, „šnopsarji“ itd. ne damo nič! Za takega duhovnika je farovž dober, kajti prejšnji vzorni in vzgledni duhovniki so bili zadovoljni. Za danes toliko! Oh da bi mi verjeli, ko smo v „Štajercu“ brali: fara Polenšak kaznovana; preveč resnice je na tem...

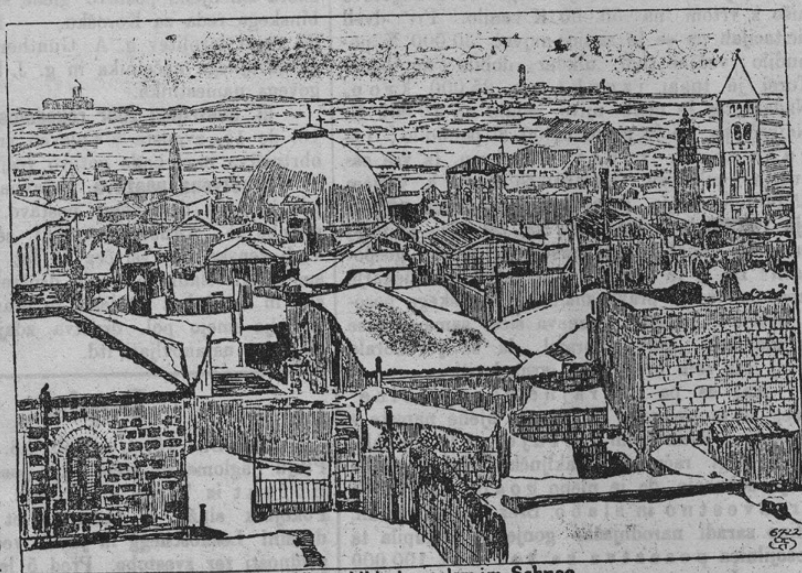
Hrastnik-Dol. O škampa via! kakšne kisle

obrazo so imeli tukajšnji liberalci, ko so „Štajerca“, kateri jih je nedavno tako lepo tačil. Lasje so se jim ježili kakor ježu, kri je šla v glavo kakor puranom, kader vidijo rudečega; posebno g. Gnusa in pa Cuzza. Jakutu se je tako dopdalo, da sta obljubila, da bosta pristemu, kateri je to pisal. Dacar je pa v kakor malo dete: kaj bodo ljudje rekli? No, saj je bilo res hudo, kajti celi cvet je iz „frise pokal“. Ker so se sedaj en malo oddaljili, jim pa zopet lahko damo en malo „Retik budo budo“, da bodo imeli bolj mirno kri in da bodo pisali take zmešane laži v „Neroden kakor zadnjič, da je Gnus ustanovil „Posnico“ na Dolu. Naj te pes potiple, ta je hosa! Tukaj je v obče znano, da imajo g. Šebat še zdaj zlato uro, katero so jim kdaj g. A. Fischer na Dunaju, in zadaj na g. Lovren jilnice“ na Dolu; „ravno tisti gospod so ustanovili pošto, za kar so bili potem izvoljeni za častnega občana. Potem so ustanovili „Bralno društvo“, katerega so pa sedaj sili liberalci čisto na beraško palico. „Narodni list“ piše, da so trije klerikalni sinčki nesramno govorili; pa čudno bi bilo, ako bi ne, ker tistim nesramne knjige dajete iz „Bral. društva“ mladino! In ko je učitelj Pepčeta sinček kuril pod nekim kozolcem, so ravno tisti klerikalni sinčki pogasili ogenj; toda samo liko, da kozolec ni gorel; a Pepčeta niso mogli pogasiti; zato je čisto do tal prela. Če prideš, dragi bralec, na Dol, še vidiš zaprta vrata črne barve v znak žalosti. Prašamo g. Gnusa, kako da takrat niste niti niti Pepčeta na sodnijo? Nadalje pravi v rodnem listu“ dopisun, koliko dobrega je g. Gnus in dacar za Dol. Pa ne boš Jaka! sta storila, sta le vse za prav „kosmato“! Potem smo brali: g. Gnus je eden najboljši rodnih, kar jih je na Štajerskem; tega mi vemo, naj drugi presodijo; a da je pa najgospod na Dolu, kakor se je že večkrat sam rekel, tu se je pa zelo vrezal. Po naši par je gospod tisti, kateri plačuje; in tisti ki plačilo jemlje je služabnik. Torej kmetje plačejo davke, so gospodje; tisti, ki jemljejo plačo so služabniki! G. Gnus, kadar srečate kakega kmeta, pa lepo klobuček v roke in ga lepo zdravite, ker on je gospod! Ali se spominjate kak revež ste bili, ko ste prišli iz Brežic v rujavi suknji, kakor ena „mala južna“? Če si pa na Dolu opomogli, pa bodite hvaležni lancem za to, pa ni treba po časnikihi leg čez Dolance, da se kar kadi. Dolanci bili vedno zavedni in mirni, do Vašega prihoda Dol. Resnica pa je, da so enkrat naredili „greh“ in Bog si ga vedi kaj jim je takrat prišlo na um, da so Vas v občino spustili; s tem so kmetje nekaj posestva brezplačno darovali in pa Vam dali vajete v roke; boljše bi bilo, da bi se bili takrat na jezik ugriznili. Kaj smo slišali iz zanesljivih virih iz Dola, da je Dolske liberalce najlepše, da čisto mirujejo, ne pridete v kratkem zaradi Vaših nelepkih dejanj pred sodnijo: Na primer kako so šipe bijali, streljali, mazali hiše, podirali ograje itd. H koncu pisanja, kakor je navajano, da eni pozdravljajo itd. mi Vam pa voščimo dober tek vsem tistim, kateri so kdaj jedli G. Gnusove kokoši, kakor pravi da so vse lepo rejele, ker na pokopališču imajo dosti hrane!

Selnica ob Dravi. Dragi „Štajerc“! Če imate veliko naročnikov v našem kraju, pa dar še niste dobili od nas kaj za natisniti, je še vladal stari in ljubi mir pri nas; a naenkrat se je predrugačilo, ni nam mogoče izdržati, ampak se moramo pritožiti, kako nam zdaj godi. — Že veliko let smo živeli kaj na nemški meji popolnoma mirno in vesmo se tudi dobro razumeli v jeziku in dejaj a zdaj so privandrali k nam od nekih kranjskih in hrvaških mej nekteri zagriženčiteri mislijo naenkrat vse obrniti, in se naš jeziku posmehujejo, ker ne umejo tega, da sem zrasel tukaj na nemški meji, nemoremo jeziku govoriti, katerega oni, ki je zrasel kranjski ali hrvaški meji... Ti privandranas stare in mirne Selnice začeli celo po kem časopisu mazati. Tako nam oponašajo, mi od čitalniških udov živimo in bi ne nedolžno pesem mimo slovenske hiše peti,

Jeruzalem v snegu.

Začudeno so gledali letos romarji v sveto mesto Jeruzalem. Strehe in kupule, ki jih po navadi le zlato sonce krije, bile so te dni s snegom in ledom pokrite. Domačini so večidel prvič v svojem življenju sneg in led opazovali. Kajti krasna klima Jeruzalema ne pozna naše krepke zime. Seveda je trajal tudi ta sneg le par dni in vroče sonce je zopet pokrajino obsijalo. Naša slika kaže Jeruzalem v snegu.

Ein seltenes Winterbild, Jerusalem im Schnee.